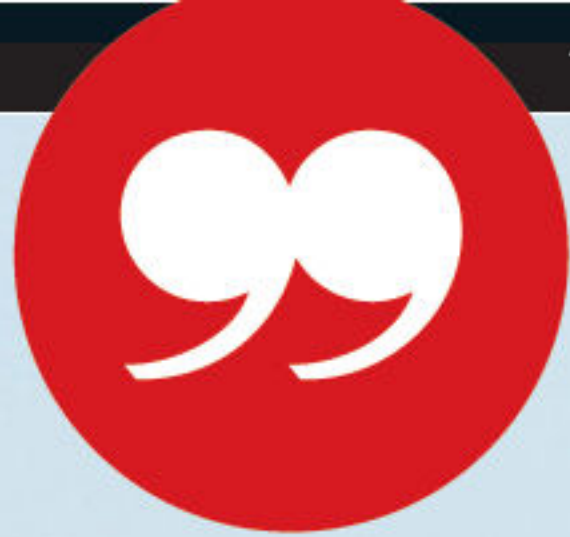

"הוא ודאי גאה
בדרך שעשיתי".
איתן בלחסן ז"ל
עם בתו נועם

"אין לי עוד אחים
או אחיות לחלוק
איתם את הכאב
שלי". נועם בלחסן
| צילום: אלעד
גרשגורן

כולם מדברים על המפקד הנערץ, ורק אני לא זכיתי להכיר אותו

נועם הייתה רק בת שנה וחצי כשאביה, מפקד סיירת צנחנים רס"ן איתן בלחסן ז"ל, נהרג בקרב בלבנון • חסרונו ליווה אותה תמיד, אך את תחושת ההחמצה הגדולה ביותר היא הרגישה בשנה שעברה כשזכתה בתואר חיילת מצטיינת • "רק רציתי שאבא, שהיה גם הוא מצטיין הרמטכ"ל, יעמוד לצדי על בימת הטקס. שיצלם אותי, שיהיה מוחשי", הודתה בכאב. "אני מתגעגעת למשהו שמעולם לא היה לי"

איתן גליקמן

בועד שלושה חודשים תשתחרר סמלת נועם בלחסן (20) מתפקידה כמפקדת מערך סימולטורים בחיל הים. היא קורנת מאושר וכבר מדמינת את החופים הקסומים של תאילנד. השחרור מזה"ל מסמל עבורה עוד כבוד דרך שבה היא יכולה לה"תגאות בעצמה. אבל גם עכשיו, כמו ביתר האירועים המשמחים והחשובים ביותר בחייה, היא תהיה בלי אבא – שילווה, יחבק או רק יזרוק מילה טובה.

בפברואר 1999, כשהייתה נועם בת שנה וחצי בלבד, נהרג אביה רס"ן איתן בלחסן ז"ל בעת שהוביל את יחידתו לפעילות מבצעית נגד חוליות החיזבאללה בדרום לבנון. הכוח שעליו פיקד נתקל במארב מחבלים. במהלך הקרב נהרגו גם קצין הנדסה סגן לירז (רז) טיטו ז"ל ומפקד צוות בסיירת סגן דוד יעקב גרנית ז"ל. בן 30 היה איתן בנופלו, הוא הותיר אחריו את אשתו רעיה, את הבת נועם, הורים, שני אחים ואחות.

כבר מגיל קטן מאוד הייתה נועם מודעת לאסון הכבד שפקד את משפחתה. "כשהייתי בת שלוש או ארבע והילדים בגן היו שואלים אותי איפה אבא, הייתי עונה: 'אבא שלי מת', היא משחזרת, "הבנתי מהר מאוד שזאת המציאות שלי. אבא היה חסר לי בהרבה שלבים בחיי – בימי הולדת, בבת מצווה, בבית הספר ובעיקר בטקס החיילים והחיילות המצטיינים שבו זכיתי להיות בשנה שעברה. כשעמדתי על הבמה וקיבלתי תעודת הצטיינות, אבא, שגם הוא זכה להיות מצטיין הרמטכ"ל, היה כל כך חסר. רציתי אותו מוחשי, שיעמוד לציי

כרון אני חושבת על כל המשפחות השכולות שאיבדו את היקרים להן. היום שהכי קשה לי הוא יום האזכרה של אבא. שם אני ממש מפורקת לחתיכות. כל שנה אנו עורכים כנס 'מנהיגות' לזכרו במכללת תל-חי, מגיעים הרבה קצינים ומפקדים ומדברים על אבא. ואני, לא זכיתי לחבק אותו. אפילו לא לשנייה. לא לומר לו 'תודה אבא' או 'אני אוהבת אותך'. אני מתגעגעת למשהו שמעולם לא היה לי".

בתוך השכול, הצליחה אמא של נועם, רעיה, לנווט את בתה ולכוון אותה בדרכים טובות. "כל יום אני מודה לאמא על המוטו שהיא הנחילה לי, שאנחנו חייבות לה" משיך לחיות וליהנות. אמא היא דמות להערצה והערכה. היא גדולה מהחיים, ולאן שהגעתי

היום זה המון בזכותה". נועם ממשיכה לספר על איתן ולפתע מכה בה התורעה האיומה שלא רחוק היום בו היא תגיע לגיל שבו חייו של אביה נגדעו. היא מנגבת מעט את הדמעות, מנסה לשדר אווירה של עסקים כרגיל ואז נשברת והולכת לכמה דקות להירגע. "כל כך קשה לי לפעמים שלא הכרתי את אבא אבל אני ממשיכה בדרכו – להוביל, לעמוד בראש, להצטיין ולהצליח. אני בטוחה שהוא גאה בי. עכשיו בואו לים".

די על הבמה לכמה דקות, שיצלם אותי. חבל לי שהוא לא היה יכול לראות אותי ברגע הזה". מבחינתה של נועם, טקס המצטיינים היה מעין סגירת מעגל. אביה שהיה קצין מוערך קיבל את תעודת ההצטיינות, והנה בתו, שלא זכתה כלל להכיר אותו מקבלת גם היא תעודה שמוכיחה יותר מהכל שהתפוח לא נפל רחוק מהעץ.

נדלנו בצל דמותם

"אני, וגם אמא, מרגישות את האובדן הגדול", היא אומרת בכאב, "כולם דיברו על אבא שלי ורבים העריצו אותו בתור מפקד וקצין וגם כאדם ששילב ערכים של נתינה ועזרה. רק אני לא הכרתי אותו כלל. זה פספוס גדול עבורי. ברגעים רבים אני מרגישה תחושה של החמצה גדולה".

נועם מבקשת להזכיר שלמרות חסרונו של אביה, הוא תמיד מלווה אותה. "אבא איתי כל דקה. בכל פינה שאני נמצאת. אני בטוחה שהוא היה שמח לראות אותי וודאי גאה בדרך ובבחירות שעשיתי כמפקדת ובכלל. לפעמים כשקשה לי או כשאני מתלבטת מה לעשות אני שואלת את אמא: 'מה אבא היה אומר – מה נכון וצריך לעשות'". כעת, בימי הזיכרון והטקסים, הגעגוע מתעצם שבעתיים. "אין לי עוד אחים או אחיות לחלוק איתם את הכאב שלי", מסבירה נועם, "אני ואמי כואבות ומתכנסות יחדיו. ביום הוי"